

|

61995J0250

Domstolens Dom af 15. maj 1997. - Futura Participations SA og Singer mod Administration des contributions. - Anmodning om præjudiciel afgørelse: Conseil d'Etat - Storhertugdømmet Luxembourg. - EØF-traktatens artikel 52 - Selskabers etableringsret - beskatning af indkomst i en filial - Opdeling af indkomsten. - Sag C-250/95.

Samling af Afgørelser 1997 side I-02471

Sammendrag

Parter

Dommens præmisser

Afgørelse om sagsomkostninger

Afgørelse

Nøgleord

1 Fri bevaegelighed for personer - etableringsfrihed - ligebehandling - direkte skatter - indkomstskat - lovgivningen i en medlemsstat, hvorefter en ikke-hjemmehørende skattepligtig kun kan fremføre underskud, hvis der er en oekonomisk sammenhaeng mellem underskuddet og indkomst oppebaaret i medlemsstaten - tilladt - betingelser

(EOEF-traktaten, art. 52)

2 Fri bevaegelighed for personer - etableringsfrihed - skatteprocessuelle regler vedroerende indkomstskat - begrænsninger - lovgivningen i en medlemsstat, hvorefter en ikke-hjemmehørende skattepligtig kun kan fremføre underskud paa betingelse af, at den skattepligtige har foert et regnskab, der er i overensstemmelse med de nationale regler, og opbevaret det i medlemsstaten - ikke tilladt - almene hensyn - effektiv skattekontrol - pligt for den skattepligtige til med klarhed og præcision at godtgoere, at det angivne underskud svarer til det underskud, han faktisk har haft - tilladt

(EOEF-traktaten, art. 52)

Sammendrag

3 Traktatens artikel 52 er ikke til hinder for, at en medlemsstat opstiller som betingelse for at imødekomme en anmodning om fremførsel af underskud fra tidligere regnskabsaar fra en skattepligtig, der har en filial i staten, men ikke har hjemsted dér, at underskuddet har oekonomisk sammenhaeng med den skattepligtiges indkomst i staten, naar blot hjemmehoerende skattepligtige ikke behandles mere gunstigt.

4 Traktatens artikel 52 er til hinder for, at en medlemsstat opstiller som betingelse for at imødekomme en anmodning om fremførsel af underskud fra tidligere regnskabsaar fra en skattepligtig, der har en filial i staten, men ikke har hjemsted dér, at den skattepligtige i det regnskabsaar, hvor underskuddet er opstaaet, har foert et regnskab for den udoevende virksomhed, der er i overensstemmelse med de nationale regler, og opbevaret det i den paagaeldende stat.

En saadan betingelse kan udgoere en hindring for etableringsfriheden i henhold til traktatens artikel 52 for selskaber, som oensker at oprette en filial i en anden medlemsstat end den, hvor de har hjemsted, idet betingelsen indebaerer, at saadanne selskaber er noedsaget til - foruden deres eget regnskab, der skal vaere i overensstemmelse med de gaeldende skatteregler i den medlemsstat, hvor de har hjemsted - at foere et saerskilt regnskab for filialens virksomhed efter de gaeldende skatteregler i den stat, hvor filialen er etableret.

Selv om denne betingelse vil kunne begrundes i hensynet til at sikre en effektiv skattekontrol, der er et tvingende alment hensyn, er det ikke i denne forbindelse uomgaengelig noedvendigt at begrænse de midler, hvormed den ikke-hjemmehoerende skattepligtige kan godtgoere det underskud, som han oensker fremfoert, til de i den paagaeldende nationale lovgivning fastsatte. En medlemsstat kan derimod med henvisning til dette tvingende almene hensyn kraeve, at en ikke-hjemmehoerende skattepligtig med klarhed og praecision godtgoer, at det underskud, han goer gaeldende at have haft, efter de nationale regler om opgoerelse af indkomst og underskud, der var gaeldende i det paagaeldende regnskabsaar, svarer til det underskud, den skattepligtige faktisk har haft i denne stat.

Parter

I sag C-250/95,

angaaende en anmodning, som Luxembourgs Conseil d'État i medfoer af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for naevnte ret verserende sag,

Futura Participations SA,

Singer

mod

Administration des contributions,

at opnaa en praejudiciel afgoerelse vedroerende fortolkningen af EOEf-traktatens artikel 52,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray og L. Sevón samt dommerne P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, D.A.O. Edward (refererende dommer), J.-P. Puissochet, H. Ragnemalm, M. Wathelet og R. Schintgen,

generaladvokat: C.O. Lenz

justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- Futura Participations SA og Singer ved advokat Jean Kauffman, Luxembourg

- den franske regering ved kontorchef Catherine de Salins og fuldmaegtig Frédéric Pascal, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmaegtigede

- den luxembourgske regering ved afdelingschef Nicolas Schmit, Afdelingen for Internationale OEkonomiske Forbindelser og Samarbejde, Udenrigsministeriet, som befuldmaegtiget

- Det Forenede Kongeriges regering ved Lindsey Nicoll, Treasury Solicitor's Department, som befuldmaegtiget

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Hélène Michard og Enrico Traversa, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmaegtigede,

paa grundlag af retsmoder rapporten,

efter at der i retsmodet den 24. september 1996 er afgivet mundtlige indlæg af Futura Participations SA og Singer ved advokat Jean Kauffman, af den luxembourgske regering ved advokat Patrick Kinsch, Luxembourg, af Det Forenede Kongeriges regering ved Lindsey Nicoll og barrister David Anderson og af Kommissionen ved Hélène Michard,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. november 1996,

afsagt følgende

Dom

Dommens præmisser

1 Ved dom af 12. juli 1995, indgaaet til Domstolen den 19. juli 1995, har Luxembourgs Conseil d'État i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af EOEf-traktatens, nu EF-traktatens, artikel 52.

2 Spørgsmaalet er rejst under en sag anlagt af Futura Participations SA (herefter »Futura«), Paris, og selskabets luxembourgske filial, Singer (herefter »Singer«), mod Administration des contributions (de luxembourgske skattemyndigheder) vedrørende opgørelsen af Singer's skattepligtige indkomst for 1986.

3 I artikel 4, stk. 2, i overenskomsten af 1. april 1958 mellem Frankrig og Storhertugdømmet Luxembourg til undgåelse af dobbeltbeskatning og om fastsættelse af regler om myndighedernes gensidige bistand paa indkomst- og formueskatteområdet (herefter »overenskomsten«) bestemmes det, at naar en virksomhed har faste driftssteder i begge kontraherende stater, kan hver af staterne kun beskatte den indkomst, der hidroerer fra de faste driftssteder paa dens eget territorium. I henhold til overenskomsten er en filial et fast driftssted

[artikel 2, stk. 3, nr. 2, litra b)].

4 I henhold til artikel 159 og 160 i den luxembourgiske lov af 4. december 1967 om indkomstbeskatning (herefter »den luxembourgiske lov«) er alle selskaber og foreninger skattepligtige af deres indkomst.

5 For saa vidt angaar de selskaber og foreninger, der anses for hjemmehørende i Luxembourg, opkræves der som udgangspunkt skat af hele deres indkomst, uanset hvor indkomsten er erhvervet (jf. artikel 159, stk. 2, i den luxembourgiske lov). Hvis disse skattepligtige har haft indkomst uden for Luxembourg, har de dog ret til visse lempelser, saaledes at de undgaar dobbeltbeskatning. Naar en international dobbeltbeskatningsoverenskomst finder anvendelse, fritages den udenlandske indkomst saaledes fra luxembourgsk skat (artikel 134 i den luxembourgiske lov). Naar der ikke foreligger en saadan overenskomst, har hjemmehørende skattepligtige pligt til at betale luxembourgsk skat af al udenlandsk indkomst med fradrag af det beløb, den skattepligtige allerede har betalt i skat af den paagaeldende indkomst i udlandet (artikel 134 a i den luxembourgiske lov).

6 I medfør af artikel 109, stk. 2, i den luxembourgiske lov kan hjemmehørende skattepligtige endvidere fradrage fremført underskud fra tidligere regnskabsaar i deres nettoindkomst, saafremt de har ført »et forskriftsmaessigt regnskab for det regnskabsaar, hvor underskuddet er opstaaet« (artikel 114, stk. 2, nr. 3, i den luxembourgiske lov).

7 Med hensyn til selskaber og foreninger, der anses for ikke-hjemmehørende skattepligtige, beskattes kun den indkomst, der betegnes som »indenlandsk«, dvs. indkomst oppebaaret direkte eller indirekte fra fast driftssted i Luxembourg (artikel 160, stk. 1, i den luxembourgiske lov).

8 Ikke-hjemmehørende skattepligtige er ikke forpligtede til at føre et saerskilt regnskab for deres virksomhed i Luxembourg. Hvis et saadant regnskab ikke foreligger, kan de opgoere den indkomst, der er skattepligtig i Luxembourg, ved en pro rata-opdeling af deres samlede indkomst, hvorved en del af denne indkomst forudsættes at hidroere fra den skattepligtiges luxembourgiske virksomhed.

9 I henhold til artikel 157, stk. 2, i den luxembourgiske lov kan ikke-hjemmehørende skattepligtige endvidere fradrage fremført underskud tab fra tidligere regnskabsaar i deres nettoindkomst, »forudsat at underskuddet har oekonomisk sammenhaeng med indenlandsk indkomst, og at regnskabet føeres hér i landet«. Under retsmoedet har den luxembourgiske regering bekræftet, at for at opfylde den sidste betingelse, skal regnskabet for den skattepligtiges virksomhed i Luxembourg være føert i overensstemmelse med de luxembourgiske regler herom (herefter »forskriftsmaessigt regnskab«).

10 Da Singer ikke havde føert et forskriftsmaessigt regnskab for regnskabsaaaret 1986, opgjorde virksomheden sin skattepligtige indkomst for det paagaeldende aar paa grundlag af en opdeling af Futura's samlede indkomst. I sin selvangivelse for det paagaeldende aar anmodede Singer endvidere Administration des contributions om i indkomsten for 1986 at fradrage underskud paa over 23 000 000 LFR, der var fremført fra perioden fra 1981 til 1986. Da Singer heller ikke havde føert forskriftsmaessige regnskaber for denne periode, blev underskuddene ligeledes opgjort paa grundlag af en opdeling af Futura's samlede underskud i den paagaeldende periode.

11 Administration des contributions afslog imidlertid at efterkomme Singer's anmodning med henvisning til, at en ikke-hjemmehørende skattepligtig i henhold til luxembourgsk ret kun kan fremføre underskud paa de i artikel 157, stk. 2, i den luxembourgiske lov anførte betingelser og ikke »paa grundlag af en opdeling«. Denne afgørelse blev stadfaestet den 14. juli 1993 af direktøren for Administration des contributions.

12 Futura og Singer anlagde herefter sag ved den nationale ret med paastand om omgoerelse eller annulation af den paagaeldende afgoerelse. Under sagen har de gjort gaeldende, at afslaget paa at medregne de paagaeldende underskud er i strid med den etableringsret, der er sikret dem ved traktatens artikel 52.

13 Under disse omstaendigheder har den forelaeggende ret besluttet at udsaette sagen og forelaegge Domstolen foelgende praejudicielle spoergsmaal:

»Er bestemmelserne i artikel 157 i lov om indkomstbeskatning samt eventuelt artikel 4 og artikel 21, stk. 2, andet afsnit, i den fransk-luxembourgiske dobbeltbeskatningsoverenskomst forenelige med bestemmelserne i EOEF-traktatens artikel 52, naar det for anvendelse af bestemmelser om fremfoersel af underskud for ikke-hjemmehoerende skattepligtige med fast driftssted i Luxembourg opstilles som betingelse, at underskuddet staar i forbindelse med indtaegter dér i landet, samt at regnskabet foeres i overensstemmelse med de dér gaeldende regler og opbevares dér i landet?«

Formaliteten

14 Ifoelge den franske regering indeholder forelaeggelsesdommen ikke tilstraekkelige oplysninger om hovedsagens faktiske og retlige omstaendigheder til, at medlemsstaterne kan fremsaette bemaerkninger hertil, eller til at Domstolen kan give den nationale ret en hensigtsmaessig besvarelse. Regeringen er derfor af den opfattelse, at anmodningen om praejudiciel afgoerelse maa afvises.

15 Det skal hertil blot bemaerkes, at som generaladvokaten har anfoert i punkt 21 og 22 i sit forslag til afgoerelse, fremgaar alle de oplysninger, der er noedvendige for at vurdere sagens faktiske og retlige omstaendigheder, af ordlyden af det forelagte spoergsmaal samt af forelaeggelsesdommen. Den praejudicielle anmodning kan saaledes antages til realitetsbehandling.

Det forelagte spoergsmaal

16 Med sit spoergsmaal oensker den nationale ret i det vaesentlige oplyst, om traktatens artikel 52 er til hinder for, at en medlemsstat opstiller som betingelse for at imoedekomme en anmodning om fremfoersel af underskud fra tidligere regnskabsaar fra en skattepligtig, der har en filial i staten, men ikke har hjemsted dér, dels at underskuddet har oekonomisk sammenhaeng med den skattepligtiges indkomst i staten, dels at den skattepligtige i det regnskabsaar, hvor underskuddet er opstaaet, har foert et regnskab for den udoevende virksomhed, der er i overensstemmelse med de nationale regler, og opbevaret det i den paagaeldende stat.

17 Da fremfoersel af underskud saaledes er undergivet to betingelser, hvoraf den ene vedroerer den oekonomiske sammenhaeng, og den anden regnskabsfoeringen, skal de undersoeges hver for sig. Det bemaerkes, at til forskel fra den foerste betingelse, der vedroerer de faktorer, der kan inddrages ved beregningen af skatten, vedroerer den anden betingelse kun dokumentationen angaaende denne beregning.

Den foerste betingelse (den oekonomiske sammenhaeng)

18 Med den foerste betingelse kraeves det, at det fremfoerte underskud har oekonomisk sammenhaeng med indkomst i beskatningslandet, saaledes at der kun kan fremfoeres underskud, der hidroerer fra den ikke-hjemmehoerende skattepligtiges virksomhed i beskatningslandet.

19 Ifoelge fast retspraksis skal medlemsstaterne, selv om bestemmelserne om direkte beskatning henhoerer under deres kompetence, dog overholde faellesskabsretten under udoevelsen af deres kompetence og saaledes afstaa fra enhver form for aabenlys eller skjult forskelsbehandling begrundet i nationalitet (dom af 14.2.1995, sag C-279/93, Schumacker, Sml. I, s. 225, praemis 21

og 26, af 11.8.1995, sag C-80/94, Wielockx, Sml. I, s. 2493, præmis 16, og af 27.6.1996, sag C-107/94, Asscher, Sml. I, s. 3089, præmis 36).

20 I den foreliggende sag bestemmes det i den luxembourgske lov med hensyn til hjemmehørende skattepligtige, at hele deres indkomst er skattepligtig, og den skattepligtige indkomst omfatter ikke kun deres virksomhed i Luxembourg. Selv om der er undtagelser, hvorefter en del af eller i visse tilfælde hele den indkomst, der er oppebaaret uden for Luxembourg, ikke beskattes dér i landet, omfatter de skattepligtiges skattepligtige indkomst saaledes i det mindste overskud og underskud ved deres virksomhed i Luxembourg.

21 Med hensyn til opgoerelsen af ikke-hjemmehørendes skattepligtige indkomst medregnes derimod alene overskud og underskud, der hidroerer fra disses virksomhed i Luxembourg, ved beregningen af deres skat i denne stat.

22 En saadan ordning er i overensstemmelse med det skattemæssige territorialprincip og kan ikke anses for at indebaere aabenlys eller skjult forskelsbehandling i strid med traktaten.

Den anden betingelse (foering af regnskaber)

23 Med den anden betingelse kraeves det, at den skattepligtige i det regnskabsaar, hvor det underskud, der oenskes fremfoert, er opstaaet i beskatningslandet, har foert et regnskab for sin virksomhed i den paagaeldende stat, der er i overensstemmelse med de i det paagaeldende regnskabsaar gaeldende nationale regler.

24 En saadan betingelse kan udgoere en hindring for etableringsfriheden i henhold til traktatens artikel 52 for et selskab, som i medfoer af traktatens artikel 58 er ligestillet med en fysisk person, der er statsborger i en medlemsstat, og som oensker at oprette en filial i en anden medlemsstat end den, hvor selskabet har hjemsted.

25 Betingelsen indebaerer, at et saadant selskab, hvis det oensker at have mulighed for at fremfoere sin filials eventuelle underskud, er noedsaget til - foruden sit eget regnskab, der skal vaere i overensstemmelse med de gaeldende skatteregler i den medlemsstat, hvor selskabet har hjemsted - at foere et saerskilt regnskab for filialens virksomhed efter de gaeldende skatteregler i den stat, hvor filialen er etableret. Dette regnskab skal endvidere opbevares paa det sted, hvor filialen er etableret, og ikke paa selskabets hjemsted.

26 En saadan betingelse, som saerligt rammer selskaber, der har hjemsted i en anden medlemsstat, er derfor som udgangspunkt ikke tilladt i henhold til traktatens artikel 52. Det ville kun kunne forholde sig anderledes, hvis foranstaltningen havde et lovligt formaal, som var foreneligt med traktaten, og som var begrundet i tvingende almene hensyn. Men i saa fald kraeves desuden, at foranstaltningen er egnet til at sikre virkeliggøerelsen af det paagaeldende maal, og ikke gaar ud over, hvad der er noedvendigt for at naa dette maal (jf. i denne retning dom af 30.11.1995, sag C-55/94, Gebhard, Sml. I, s. 4165, præmis 37, af 31.3.1993, sag C-19/92, Kraus, Sml. I, s. 1663, præmis 32, og af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 104).

27 I den foreliggende sag har den luxembourgske regering og Det Forenede Kongeriges regering gjort gaeldende, at en national foranstaltning som den anden betingelse er uomgaengelig noedvendig for, at en medlemsstats skattemyndigheder kan kontrollere den indkomst, der skal beskattes i medlemsstaten.

28 Den luxembourgske regering har naermere anfoert, at den nationale regel, hvorefter den ikke-hjemmehørende skattepligtige i det regnskabsaar, hvor det underskud, der oenskes fremfoert, er opstaaet, skal have foert et forskriftsmæssigt regnskab for sin virksomhed i Luxembourg, er et beviskrav, der er berettiget af hensyn til den paagaeldende medlemsstat, der skal kunne

kontrollere dels, at det underskud, der ønskes fremført, faktisk hidrører fra den skattepligtiges virksomhed i Luxembourg, dels at det angivne beløb svarer til det underskud, den skattepligtige faktisk har haft efter de luxembourgske regler om opførelse af indkomst og underskud, der var gældende i det regnskabsaar, hvor underskuddet er opstået.

29 Endvidere har den luxembourgske regering anført, at grunden til, at den skattepligtige skal have opbevaret et forskriftsmæssigt regnskab i Luxembourg i det pågældende regnskabsaar, er, at det skal være muligt for skattemyndighederne på et hvilket som helst tidspunkt at foretage en inspektion af regnskabsbilagene.

30 Kommissionen er derimod af den opfattelse, at selv om formålene med den anden betingelse er lovlige i henhold til traktaten, er betingelsen ikke nødvendig af hensyn til disse formål. De luxembourgske myndigheder kan kontrollere underskuddet ved hjælp af de regnskaber, den ikke-hjemmehørende skattepligtige fører på sit hjemsted. Endvidere ville disse myndigheder i medfør af Raadets direktiv 77/799/EOEF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter (EFT L 336, s. 15) altid kunne henvende sig til myndighederne i en anden medlemsstat for at få alle oplysninger, der måtte være nødvendige ved opførelsen af en skattepligtigs indkomst.

31 Domstolen har adskillige gange udtalt, at hensynet til en effektiv skattekontrol er et tvingende alment hensyn, der kan berettige hindringer i de grundlæggende friheder, der er sikret ved traktaten (jf. f.eks. dom af 20.2.1979, sag 120/78, Rewe-Zentral, den saakaldte »Cassis de Dijon-dom«, Sml. s. 649, præmis 8). En medlemsstat har saaledes lov til at anvende foranstaltninger, der gør det muligt med klarhed og præcision at kontrollere både den indkomst, der er skattepligtig i medlemsstaten, og underskud, der kan fremføres.

32 På fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin og i modsætning til, hvad Kommissionen har anført, ville formålene med den anden betingelse ikke blive opfyldt, hvis de luxembourgske myndigheder for at kontrollere de enkelte poster i den skattepligtige indkomst skulle henholde sig til de regnskaber, en ikke-hjemmehørende skattepligtig fører efter reglerne i en anden medlemsstat.

33 Indtil videre er der ikke truffet bestemmelse om harmonisering af de nationale regler om opførelse af beskatningsgrundlaget for direkte skatter. Hver enkelt medlemsstat fastsætter derfor sine egne regler, saavel om fortjeneste, indkomst, omkostninger, fradrag og lempelser som om, hvilke beløb der skal medtages i opførelsen af den skattepligtige indkomst, og underskud, der kan fremføres.

34 Det er herved uden betydning, at fællesskabslovgiver i traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), har truffet bestemmelse om en vis samordning af reglerne om årsregnskaber for visse selskabsformer. Selv hvis der i et selskabs regnskab, der var opstillet efter fælles regler, blev foretaget en udskillelse af selskabets forskellige filialers virksomhed - hvilket ikke kræves i henhold til disse regler - ville de beløb, der eventuelt var anført i regnskaberne for hver filial, ikke nødvendigvis være relevante for opførelsen af den skattepligtige indkomst for den enkelte filial.

35 Der er saaledes ingen garanti for, at et selskabs regnskab, der er opstillet i overensstemmelse med fælles regler om samordning, eller regnskaber, der er opstillet med henblik på at opføre den skattepligtige indkomst i den medlemsstat, hvor selskabet har hjemsted, vil indeholde de relevante oplysninger om størrelsen af den skattepligtige indkomst og af underskud, der kan fremføres, i en anden medlemsstat, hvor selskabet har oprettet en filial.

36 Det skal imidlertid herudover undersøges, om kravene i den anden betingelse gaar ud over, hvad der er noedvendigt for at kontrollere et underskud, der kan fradrages i den indkomst, en skattepligtig har haft i et senere regnskabsaar end det regnskabsaar, hvor underskuddet er opstaaet.

37 Det bemaerkes hertil, at efter luxembourgsk ret er ikke-hjemmehoerende skattepligtige som hovedregel ikke forpligtede til at foere et forskriftsmaessigt regnskab for deres virksomhed i Luxembourg, og at de luxembourgske myndigheder saaledes som udgangspunkt har fraskrevet sig enhver mulighed for at foretage inspektion af disses regnskabsbilag.

38 Det er foerst, naar en ikke-hjemmehoerende skattepligtig anmoder om fremfoersel af underskud, der er opstaaet i et tidligere regnskabsaar, at han har pligt til at godtgoere, at han i denne periode har foert - og i Luxembourg opbevaret - et forskriftsmaessigt regnskab for sin virksomhed i denne stat.

39 Det eneste, de luxembourgske myndigheder har behov for, naar denne anmodning indgives, er imidlertid med klarhed og praecision at kunne kontrollere, at det underskud, der oenskes fremfoert, efter de luxembourgske regler om opgoerelse af indkomst og underskud, der var gaeldende i det regnskabsaar, hvor underskuddet er opstaaet, svarer til det underskud, den skattepligtige faktisk har haft i Luxembourg. Naar blot den skattepligtige har godtgjort stoerrelsen af det paagaeldende underskud med klarhed og praecision, kan myndighederne derfor ikke naegte den skattepligtige fremfoerslen med den begrundelse, at han ikke i det paagaeldende regnskabsaar har foert et forskriftsmaessigt regnskab for sin virksomhed i Luxembourg og opbevaret det i denne stat.

40 I en situation som den foreliggende er det ikke uomgaengelig noedvendigt at begrænse de midler, hvormed den ikke-hjemmehoerende skattepligtige kan godtgoere det underskud, som han oensker fremfoert, til de i den luxembourgske lovgivning fastsatte.

41 Det bemaerkes hertil, at de kompetente myndigheder i en medlemsstat i henhold til direktiv 77/799 altid kan anmode de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat om de oplysninger, der vil kunne goere det muligt for dem at foretage en korrekt opgoerelse af indkomstkatten for en skattepligtig, der har bopael i den anden medlemsstat, paa grundlag af den lovgivning, de skal anvende.

42 Det bemaerkes dog, at selv om en medlemsstat tillader, at en ikke-hjemmehoerende skattepligtig opgoer sin skattepligtige indkomst paa grundlag af en pro rata-opdeling af sin samlede indkomst, er den ikke forpligtet til at acceptere en beregning af underskud til fremfoersel, som er foretaget paa grundlag af en opdeling af det samlede underskud. I betragtning af de unoejagtigheder, opdelingsmetoden indebaerer, er en medlemsstat under ingen omstaendigheder forpligtet til at opgoere den skattepligtige indkomst alene ud fra opdelingsmetoden.

43 Det forelagte spoergsmaal skal herefter besvares saaledes, at traktatens artikel 52 ikke er til hinder for, at en medlemsstat opstiller som betingelse for at imoedekomme en anmodning om fremfoersel af underskud fra tidligere regnskabsaar fra en skattepligtig, der har en filial i staten, men ikke har hjemsted dér, at underskuddet har oekonomisk sammenhaeng med den skattepligtiges indkomst i staten, naar blot hjemmehoerende skattepligtige ikke behandles mere gunstigt. Traktatens artikel 52 er derimod til hinder for, at der kun kan ske fremfoersel paa betingelse af, at den skattepligtige i det regnskabsaar, hvor underskuddet er opstaaet, har foert et regnskab for den udoevende virksomhed, der er i overensstemmelse med de nationale regler, og opbevaret det i den paagaeldende stat. Den paagaeldende medlemsstat kan imidlertid kraeve, at den ikke-hjemmehoerende skattepligtige med klarhed og praecision godtgoer, at det underskud, han goer gaeldende at have haft, efter de nationale regler om opgoerelse af indkomst og underskud, der var gaeldende i det paagaeldende regnskabsaar, svarer til det underskud, den skattepligtige faktisk har haft i denne stat.

Afgørelse om sagsomkostninger

Sagens omkostninger

44 De udgifter, der er afholdt af den franske og den luxembourgske regering, af Det Forenede Kongeriges regering og af Kommissionen for De Europaeiske Faellesskaber, som har afgivet indlaeg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgoer et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at traeffe afgoerelse om sagens omkostninger.

Afgørelse

Paa grundlag af disse praemisser

kender

DOMSTOLEN

vedroerende det spoergsmaal, der er forelagt af Luxembourgs Conseil d'État ved dom af 12. juli 1995, for ret:

EF-traktatens artikel 52 er ikke til hinder for, at en medlemsstat opstiller som betingelse for at imoedekomme en anmodning om fremfoersel af underskud fra tidligere regnskabsaar fra en skattepligtig, der har en filial i staten, men ikke har hjemsted dér, at underskuddet har oekonomisk sammenhaeng med den skattepligtiges indkomst i staten, naar blot hjemmehoerende skattepligtige ikke behandles mere gunstigt. Traktatens artikel 52 er derimod til hinder for, at der kun kan ske fremfoersel paa betingelse af, at den skattepligtige i det regnskabsaar, hvor underskuddet er opstaaet, har foert et regnskab for den udoevende virksomhed, der er i overensstemmelse med de nationale regler, og opbevaret det i den paagaeldende stat. Den paagaeldende medlemsstat kan imidlertid kraeve, at en ikke-hjemmehoerende skattepligtig med klarhed og praecision godtgoer, at det underskud, han goer gaeldende at have haft, efter de nationale regler om opgoerelse af indkomst og underskud, der var gaeldende i det paagaeldende regnskabsaar, svarer til det underskud, den skattepligtige faktisk har haft i denne stat.